ΝΑ ΜΗΝ ΚΥΝΗΘΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

ΚΡΑΤΟΣ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΚΠΛΗΣΣΕΙ ΠΛΕΟΝ

Η κρατική βία, οι σχέσεις εξουσίας, οι ποικίλες εκφάνσεις του ρατσισμού απλώνονται εκθετικά πάνω σε όσους και όσες λογίζονται ως περισσευούμενες ζωές. Ως ζωές χωρίς σημασία. Στους φτωχούς, στις καταπιεσμένες, σε όσους και όσες δεν ταιριάζουν στα κυρίαρχα πρότυπα του κοινωνικού, του νόμου και της τάξης.
Οι κρατικές και εργοδοτικές δολοφονίες τα τελευταία χρόνια επιβεβαιώνουν ότι όσο περισσότερο οξύνεται ο πόλεμος στους από τα κάτω, τόσο η οποιαδήποτε παρέκκλιση από την κυρίαρχη νόρμα θα λαμβάνει την κατηγορία της απειθαρχίας, της απόκλισης και ως τέτοια θα αντιμετωπίζεται. Ξύλο, καταστολή πορειών και απεργιών, συλλήψεις στο σωρό, εργατικά «ατυχήματα», βασανιστήρια και εν ψυχρώ δολοφονίες.

Στις 20/9/2024 στο α.τ. αγ. Παντελεήμονα βρέθηκε νεκρός ο Μοχάμετ Καμράν Ασίκ μετά από βασανιστήρια των μπάτσων στο μόνο σημείο του τμήματος που δεν είχε κάμερες! Ο Μοχάμεντ, μετανάστης από το Πακιστάν που διέμενε 20 χρόνια στην ελλάδα, αγνοούνταν και αναζητούνταν από την οικογένειά του από τις 13/9/2024. Τελικά μετά από την περιφορά του για μία εβδομάδα σε 5 αστυνομικά τμήματα της Αθήνας, χωρίς να του επιτραπεί επικοινωνία με τους οικείους και τη δικηγόρο του, βρέθηκε νεκρός.
Η αστυνομία για άλλη μία φορά επιχείρησε να κουκουλώσει τις δολοφονίες και να αφήσει άλλον έναν μετανάστη στα αζήτητα ακολουθώντας τη γνωστή συνταγή του άστεγου, βίαιου, υπό την επήρεια ουσιών μετανάστη που δεν μιλάει ελληνικά και έχει «απασχολήσει στο παρελθόν τις αρχές».

Θεσμικοί φορείς και πολιτικά κόμματα για άλλη μία φορά έκαναν λόγο για εδε, παρέμβαση της δικαιοσύνης, τιμωρία των μπάτσων που δεν έκαναν καλά τη δουλειά τους (!), ανθρώπινα δικαιώματα…
Το ζήτημα όμως δεν είναι να διωχθούν οι μπάτσοι δολοφόνοι. Μια ματιά στο κοντινό και το απώτερο παρελθόν αρκεί για να φανεί ότι το κράτος και η δικαιοσύνη προστατεύει τους ένστολους και μη φρουρούς του. Βασανιστήρια, ξυλοδαρμοί, βιασμοί, εκπυρσοκροτήσεις, αυτοκτονίες βαφτίζονται ατυχή συμβάντα και τυχαία περιστατικά. Καμία κρατική δολοφονία δεν είναι τυχαία. Η δημοκρατική φαιδρότητα δεν αρκεί για να αποκρύψει ότι οι ζωές όλων μας δεν αξίζουν το ίδιο.

Η δολοφονία του Μοχάμεντ δεν είναι ένα μεμονωμένο περιστατικό. Δεν μπορεί να αποκοπεί από τη «μυστηριώδη αυτοκτονία» του 29χρονου Μία Χαριζούλ από το Μπαγκλαντές λίγες μέρες μετά στο α.τ. Ομονοίας, από τη δολοφονία του Εμπούκα από τη Νιγηρία από τα ελληνικά φασιστικά σκουπίδια του α.τ. Ομονοίας, του Ρομ Κώστα Φραγκούλη για είκοσι ευρώ, της Zackie Oh από τη μαφία των καταστηματαρχών και των μπάτσων της Ομόνοιας, των μεταναστών στο ναυάγιο της Πύλου και πόσων άλλων ατόμων που η ζωή τους υποτιμάται ως ανάξια να βιωθεί στον θαυμαστό, λαμπερό κόσμο του καπιταλισμού, της λευκής υπεροχής και της πατριαρχίας. Η μεταναστευτική πολιτική του κρατικού μηχανισμού μάς έχει συνηθίσει στη βίαιη απώθηση και τους πνιγμούς στις γαλάζιες θάλασσες του αιγαίου όλων εκείνων των απόκληρων της κοινωνικής καθαρότητας. Ο κάθε Μοχάμεντ στοχοποιείται κάθε μέρα στα σύνορα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στις σκούπες, στα ρατσιστικά πογκρόμ, στις φασιστικές επιθέσεις, στις ακροδεξιές ρητορείες, στις ουρές για αιτήσεις ασύλου και άδειες διαμονής, στα ΜΜΕ, στον χώρο εργασίας, στο δρόμο.

Πάνω από ένα χρόνο από την ρατσιστική δολοφονία 600 μεταναστ(ρι)ών στα ανοιχτά της Πύλου με άμεση ευθύνη του ελληνικού λιμενικού και σε συνέχεια αμέτρητων δολοφονιών μεταναστ(ρι)ών εντός των αστυνομικών τμημάτων, η δολοφονία του Μοχάμεντ Καμράν Ασίκ δεν είναι ένα ακόμα μεμονωμένο ή εξαιρετικό γεγονός.

Είναι ο κανόνας της κρατικής βίας και των σχέσεων εξουσίας.

Είναι η καθημερινότητα χιλιάδων ανθρώπων, που τίθενται στο περιθώριο, όλων εκείνων που συσσωρεύονται πίσω από την αιώνια φιγούρα του Άλλου που έρχεται ως απειλή για την κοινωνική ομαλότητα και καθαρότητα του έθνους.

Είναι ο λόγος να είμαστε εξοργισμένες σε κάθε στιγμή της καθημερινότητάς μας. Ο λόγος να επιστρέφουμε κάθε μέρα λίγη από τη βία που δεχόμαστε σ' αυτούς που θέλουν να συνηθίσουμε τον θάνατο. Στο κράτος, τα αφεντικά, τους ρατσιστές, τους σεξιστές και τα τσιράκια τους.